

SCRISORILE SECRETE
ALE CĂLUGĂRULUI CARE
ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

ROBIN SHARMA

**Scrisorile secrete
ale călugărului
care și-a vândut
Ferrari-ul**

Ediția a doua

Traducere din limba engleză:
Romică Lixandru

ap!
act și politon

CUPRINS

Prolog	7
Capitolul unu	9
Capitolul doi	21
Capitolul trei	39
Capitolul patru	63
Capitolul cinci	91
Capitolul șase	119
Capitolul șapte	149
Capitolul opt	183
Capitolul nouă	213
Capitolul zece	241
Capitolul unsprezece	259
Scrisorile talismanelor	275

PROLOG

GHIDUL MEU MUT mergea repede în fața mea, de parcă nici lui nu i-ar fi plăcut că suntem aici. Tunelul era umed și slab luminat. Locul acesta adăpostea osemintele a șase milioane de parizieni...

Brusc, tânărul s-a oprit în fața intrării într-un alt tunel. Un grilaj ruginit îl despărțea de cel pe care-l parcurseserăm noi. Tunelul era întunecat. Ghidul meu a dat grilajul la o parte și s-a avântat în întuneric. S-a oprit și s-a uitat înapoi, la mine, asigurându-se că-l urmez. Am părăsit șovăitor lumina anemică, în timp ce el se făcea nevăzut, în fața mea. Am mai făcut câțiva pași. Apoi piciorul meu a lovit ceva. S-a auzit un lemn pârâind, iar eu am încremenit. Chiar atunci, s-a făcut lumină în jurul meu. Ghidul își aprinsese lanterna. Dintr-odată, aș fi vrut să n-o fi făcut. Ordinea înfiorătoare dispăruse. Erau oase peste tot – împrăștiate pe jos, printre picioarele noastre, revârsându-se din grămezile șubrede de lângă pereți. Fasciculul de lumină emis de lanternă dezvăluia valurile de praf, firișoarele de pânză de păianjen care atârnavă din tavan.

– *Ça c'est pour vous* *, *mi-a zis ghidul meu.*

Mi-a aruncat lanterna. Exact când o prindeam, el a trecut în grabă pe lângă mine.

– *Ce..., am dat eu să întreb.*

*Dar înainte să-mi pot termina întrebarea, bărbatul a spus scurt: „Il vous rencontrera ici”** și apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă singur, la șaisprezece metri sub pământ, un om solitar într-o mare de morți.*

* „Asta-i pentru dumneavoastră”, în lb. franceză în original (n.red.)

** „Va veni să vă întâlnească aici”, în lb. franceză în original (n.red.)

CAPITOLUL UNU

ERA UNA DIN ACELE ZILE pe care ai vrea să le vezi încheiate la nici zece minute după ce au început. Și a început când am deschis ochii și am observat că, prin jaluzelele din dormitor, pătrundea îngrijorător de multă lumină. Mă refer la intensitatea luminii specifice orei opt dimineața – și nu orei șapte. Nu-mi sunase alarma. După *această* revelație au urmat douăzeci de minute de înjurături, țipete și plânsete panicate (fiul meu de șase ani s-a ocupat de partea cu plânsul), timp în care am bâjbâit prin casă, din baie în bucătărie și până la ușa de la intrare, încercând să strâng la un loc toate lucrurile ridicole de care eu și Adam urma să avem nevoie în ziua aceea. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, când am oprit mașina în fața școlii, Adam mi-a aruncat o privire încărcată de reproș.

– Mama a zis că dacă mă mai duci târziu la școală luni, nu mă mai lasă să stau duminică noaptea la tine.

O, Doamne.

– E ultima dată, i-am spus. Ultima dată, promit.

Acum Adam cobora din mașină, cu o expresie de îndoielă întipărită pe chip.

– Uite, i-am spus, ridicând o pungă de plastic plină ochi. Să nu-ți uiți pachetul pentru prânz.

– Păstrează-l, mi-a zis Adam, fără să mă privească. N-am voie să vin cu unt de arahide la școală.

Apoi s-a întors pe călcâie și a străbătut în fugă terenul de joacă pustiu al școlii. *Bietul puști*, mă gândeam în timp ce-i priveam piciorușele alergând spre ușa de la intrare. Nu e nimic mai neplăcut decât să ajungi la școală cu întârziere, când toată lumea este deja în clasă și imnul național răsună pe holuri. Pe deasupra, și fără prânz.

Am aruncat punga de plastic pe scaunul de lângă șofer și am oftat. Alt weekend „de custodie” ajunsese la un final lipsit de glorie. După toate aparențele, eșuasem spectaculos în rolul de soț. Acum se părea că aveam să eșuez în stil mare și în rolul de părinte despărțit. Din momentul în care-l luasem pe Adam la mine, parcă nu reușisem să-i ofer decât un șir nesfârșit de dezamăgiri. Și în ciuda faptului că toată săptămâna simțeam că Adam îmi lipsește așa cum simți lipsa unui membru amputat, vinerea întârziem invariabil să-l iau. Promisiunea mea că-l voi răsfăța cu o pizza și un film a fost înlocuită de sendvișul cu ton pe care i l-a pregătit Annisha după ce ora la care Adam lua de obicei masa de seară trecuse bine. Și mai era și telefonul, care țârâia fără

încetare, de ai fi zis că are o criză nasoală de sughiț. A bipuit și în timpul filmului și în timp ce-l culcam pe Adam. A bipuit și în timpul micului dejun, alcătuit din niște clătite ușor arse, precum și în timpul plimbării noastre prin parc. A bipuit și pe când luam burgerii la pachet și în timpul poveștii dinainte de culcare. Bineînțeles, adevărata problemă nu erau bipurile. Adevărata problemă era că eu puneam mâna pe telefon de fiecare dată. Îmi verificam mesajele; trimiteam mesaje de răspuns; vorbeam. Și, după fiecare întrerupere, Adam devenea tot mai tăcut, tot mai distant. Asta îmi frângea inima, dar când mă gândeam să ignor sau să închid telefonul, începeau să-mi transpire palmele.

În timp ce goneam spre serviciu, mă gândeam deprimat la weekendul ratat. Atunci când Annisha mă anunțase că vrea să ne despărțim pentru un timp, m-am simțit de parcă m-ar fi lovit un camion. Ea se plângea de ani întregi că nu petrec niciodată timp cu ea sau cu Adam; că sunt prea prins cu munca, prea ocupat cu viața mea pentru a face parte din viețile lor.

„Și atunci”, am întrebat-o eu, „cum rezolvi problemele astea dacă mă părăsești? Dacă vrei să mă vezi mai mult, de ce faci tot posibilul să mă vezi *mai puțin*?”

În fond, îmi spusese că încă mă iubește. Că își dorea să am o relație bună cu fiul meu.

Dar când m-am mutat singur în apartamentul meu, ajunsese deja rănit și înverșunat. Promisesem că voi încerca să petrec mai mult timp acasă. Mă milogisem chiar să nu iau parte la un turneu de golf organizat de companie și o cină cu un client. Dar Annisha mi-a spus că nu făceam decât niște cârpeli – nu eram ferm hotărât să repar ce nu

mergea. De fiecare dată când mă gândeam la cuvintele ei, strângeam din dinți. Oare Annisha nu vedea cât de solicitantă e munca mea? Nu vedea cât de important e pentru mine să avansez în permanență? Dacă nu aș fi muncit atât de mult, n-am fi avut casa noastră grozavă, mașinile și televizoarele acelea nemaipomenite, cu ecran mare. Bun, recunosc – Annishei nu-i păsa câtuși de puțin de televizoare. Dar, chiar și așa.

Atunci mi-am promis mie însumi ceva – *voi fi un „tată despărțit” grozav*. Îl voi copleși pe Adam cu toată atenția de care avea nevoie; voi veni la toate evenimentele de la școală; voi fi la dispoziția lui, să-l duc cu mașina la înot sau la karate; îi voi citi cărți. Când va suna seara, voi avea tot timpul din lume să stau de vorbă cu el. Îi voi asculta problemele, îi voi da sfaturi și îi voi spune glume. Îl voi ajuta la teme și voi învăța chiar să joc toate jocurile acelea video atât de energizante, care-i plac lui. Voi avea o relație minunată cu fiul meu, dacă cu soția nu pot. Și îi voi dovedi Annishei că nu mă mulțumesc cu „niște cârpeli”.

Cred că m-am descurcat destul de bine în primele săptămâni de după separare. Într-un fel, nu a fost chiar atât de dificil. Dar am constatat uluit cât de mult îmi lipseau amândoi. Mă trezeam în apartamentul meu și mă așteptam să aud vocea subțirică, deși știam că nu e acolo. Noaptea mă plimbam fără țintă prin cameră gândindu-mă: *Acum aș putea să-i citesc lui Adam o poveste înainte de culcare. Acum aș putea să-l îmbrățișez de noapte bună. Și: Acum m-aș strecura în pat lângă Annisha și aș lua-o în brațe*. Mi se părea că weekendurile vin prea încet.

Dar pe măsură ce treceau lunile, gândurile acestea începeau să se estompeze. Sau, ca să fiu mai sincer, alte lucruri le dădeau la o parte. Îmi aduceam de lucru acasă în fiecare seară sau rămâneam până târziu la serviciu. Când mă suna Adam, tastam la computer și auzeam o propoziție da, alta ba. Treceau săptămâni întregi fără să mă gândesc măcar o dată la ce făcuse el pe timpul zilei. Când a început vacanța școlară, mi-am dat seama că nu-mi rezervasem niciun pic de timp pe care să-l petrec cu el. Apoi am programat o cină cu un client în seara în care la școala lui Adam se ținea, ca în fiecare primăvară, un concert. Am uitat de asemenea să-l duc la dentist, unde era programat de două ori pe an pentru detartraj, deși Annisha îmi amintise cu o săptămână mai înainte. Și am început să vin târziu vineri. Weekendul acesta fusese doar unul din episoadele de așa-zis timp „de calitate”, care numai asta nu era.

L-am salutat scurt pe Danny, omul de la pază, când am tras mașina în parcare a firmei. După goana mea nebună pentru a ajunge la muncă, m-am trezit dintr-odată dorindu-mi să nu mă fi aflat acolo. Am tras mașina pe locul meu, dar nu am oprit imediat motorul.

În apărarea mea, obsesia pe care o aveam pentru muncă era perfect justificată. Era o perioadă foarte stresantă pentru companie. De luni întregi circulau zvonuri că urma să fie vândută. Îmi petrecusem ultimele douăsprezece săptămâni parcurgând rapoarte: rapoartele de vânzări, rapoartele de inventar, rapoartele de la resurse umane, rapoartele cu rezultatele financiare. Noaptea, când închi-deam ochii, nu vedeam altceva decât liniile înghesuite ale foilor de calcul. Asta mă aștepta în clădire, dar nu mai

puteam să amân. Am oprit motorul, mi-am luat servieta cu laptopul și am intrat.

L-am salutat pe Devin, recepționarul nostru. Privea conștiincios ecranul computerului său, dar știam că joacă solitaire. Când am luat-o la dreapta, l-am zărit pe Devin zâmbind superior, sau poate că doar mi-am imaginat. Cel mai scurt drum spre biroul meu este prin stânga, dar n-o mai luam pe acolo. Devin credea, în mod evident, că asta se întâmpla pentru că Tessa avea biroul în dreapta. Dar aceasta era doar un bonus. Luând-o prin dreapta, nu mai trebuia să trec pe lângă biroul lui Juan. *Juan*. La naiba. Nu știu de ce mă simt încă așa de tulburat, după atâta timp. Acum era doar un birou nefolosit. Jaluzele erau trase, masa era goală, scaunul, la fel. Pe fișet nu exista nicio fotografie cu soția sau copiii lui Juan, pe comodă nu se zărea nicio cană de cafea, pe pereți, nicio plăcuță. Dar mi se părea cumva că umbra tuturor acelor lucruri plana deasupra spațiilor goale.

Am încetinit pasul când m-am apropiat de cubiculul Tessei. Eu și Tessa lucraserăm împreună ani întregi. Ne-am înțeles mereu bine – aveam același simț al umorului. Nu eram sigur ce urma să se întâmple cu Annisha, dar trebuie să recunosc că, de la despărțire, mă surprindeam de multe ori gândindu-mă la Tessa.

I-am zărit din mers, cu coada ochiului, părul negru. Dar Tessa vorbea la telefon, așa că mi-am continuat drumul.

Aproape imediat ce am intrat pe ușa biroului meu, m-am trezit că fac cale înapoi. Mă întrebam dacă n-ar trebui să verific noul prototip înainte să mă apuc de treburile mai presante. Știam că echipa de proiectare m-ar

anunța în legătură cu orice noutăți, dar mă tenta ideea să-mi distrag atenția petrecând câteva minute în laborator.

Laboratorul de proiectare era locul de unde pornisem și eu. Unul dintre primele mele joburi a fost în sectorul de dezvoltare al companiei – un producător de piese auto. Era jobul mult visat. Juan, directorul tehnic, m-a luat sub aripa sa. Juan mi-a fost mentor.

Dar chestia e că, și dacă îți iubești jobul, nu poți sta locului. Asta ți-ar ucide cariera. Dar mie nu a trebuit să-mi spună nimeni asta. Eram ca un câine care dă atât de tare din coadă încât mai are puțin și-și rupe spinarea. Oamenii de la vârf au observat. Când mi s-a oferit avansarea pe treapta următoare a ierarhiei corporatiste, Juan m-a chemat în biroul său.

„Să știi”, mi-a spus el, „că dacă accepți postul ăsta, părăsești cercetarea și proiectarea pentru totdeauna. O să te ocupi de vânzări și de management. Asta îți dorești?”

„Eu vreau să avansez, Juan”, i-am răspuns eu râzând. „Și sigur nu vreau să aștept să ieși tu la pensie pentru asta!”

Juan mi-a zâmbit vag, dar nu a mai spus nimic altceva.

După acel prim pas, am urcat destul de repede treptele ierarhice. Acum supervizam toate proiectele și activitatea de producție pentru cel mai mare client al nostru.

Mi-am luat cana de cafea, pregătit să traversez holul și să mă duc în laborator. Dar apoi m-am oprit. Nu era câtuși de puțin nevoie de mine acolo. Am lăsat cana jos și m-am așezat pe scaun. Mi-am pornit computerul, am deschis un fișier și am început să parcurg labirintul de cifre care-mi năpădise ecranul.

Câteva ore mai târziu, terminasem altă situație financiară și mă pregăteam să-mi verific e-mailul care dădea pe afară de mesaje noi, când a sunat telefonul. Am avut nevoie de câteva clipe ca să recunosc vocea mamei. Părea supărată. *Doamne sfinte*, m-am gândit eu. *Acum ce mai e?* În ultimele luni, mama devenise exagerat de interesată de viața mea. Începea să mă irite.

– Îmi pare rău că te-am deranjat la serviciu, Jonathan, dar e ceva important, mi-a spus ea. Tocmai am vorbit cu vărul Julian și trebuie să te vadă imediat. E ceva urgent.

Pe mine? mă gândeam eu. De ce Dumnezeu ar trebuie să mă vadă vărul Julian?

Sincer să fiu, nu-l cunoșteam prea bine pe vărul Julian. Nu era vărul meu, ci al mamei. Când erau mici, ea fusese apropiată de Julian și de sora lui, Catherine; cât despre mine, eu crescusem în celălalt capăt al țării. Rudele îndepărtate mi se păreau la fel de interesante ca ziarul de săptămâna trecută.

L-am întâlnit o singură dată pe Julian, când aveam zece ani. Eram în vizită la verișoara Catherine și ea ținuse o cină festivă la ea acasă. Nu-mi aduc aminte dacă Julian era cu soția sau dacă divorțaseră deja. Sincer să fiu, nu-mi amintesc nimic din vizita aceea, cu excepția unui singur lucru: Ferrari-ul roșu strălucitor al lui Julian. O auzisem pe Catherine vorbind despre mașină, așa că, atunci când a virat pe alee, eu îl așteptam pe treptele de la intrare. Mașina era mai fabuloasă decât îmi imaginasem. Julian mi-a văzut fața (probabil că falca îmi căzuse până la pantofi) și m-a invitat să dăm o tură. Nu mai fusesem niciodată într-o mașină atât de rapidă. Mă simțeam de parcă, dintr-o clipă-n

alta, roțile ar fi putut să se desprindă de asfalt și să începem să zburăm. Nu cred că am scos vreun cuvânt în timpul plimbării. Când ne-am întors înapoi acasă, Julian a ieșit din mașină, dar eu nu m-am clintit.

– Vrei să mai stai puțin în mașină? m-a întrebat el.

Am dat din cap că da. A dat să plece, dar, înainte s-o facă, l-am oprit.

– Vere Julian?

– Da, mi-a răspuns el.

– Cum ai ajuns să iei mașina asta? l-am întrebat eu. Adică... e foarte scumpă?

– Foarte, mi-a spus el. Așa că dacă-ți dorești și tu să ai una, Jonathan, va trebui să muncești foarte, foarte mult atunci când vei crește mare.

Nu am uitat niciodată asta.

Din câte-mi aduc aminte, Julian n-a rămas prea mult după cină – mama și verișoara Catherine au părut dezamăgite, poate și un pic iritate. Deși aveam doar zece ani, îmi închipuiam că Julian avea locuri mai interesante în care trebuia să ajungă. Era clar că trăia genul de viață pe care mi-o doream și eu când aveam să mă fac mare. Am privit cu invidie cum fabuloasa mașină sport a lui Julian se îndepărta în viteză.

După ce nu spusese nimic despre el ani întregi, mama începuse să-i pomenească numele de fiecare dată când ne întâlneam. Îmi spusese de curând că nu mai avea de mult Ferrari-ul. Din câte se părea, vărul Julian trecuse printr-un fel de experiență care-i schimbase viața. Renunțase la locul său de muncă foarte bine plătit, ca avocat de succes,

specializat în litigii, își vânduse Ferrari-ul și adoptase o existență „simplă”. Mama spunea că studiasse cu un grup puțin cunoscut de călugări care trăiau departe, în munții Himalaya, și că acum umbla deseori îmbrăcat într-o robă stacojie. Mi-a spus că este cu totul alt om. Nu puteam să-mi dau seama de ce avea ea impresia că acesta ar fi un lucru atât de bun.

Și tot încerca să ne facă să ne întâlnim. Îmi sugerase să-mi fac timp să-l vizitez când ajung prin orașul lui, cu afaceri. Dar, sincer să fiu, dacă eu nu aveam destul timp pentru Annisha și Adam, de ce mi-aș fi luat o zi liberă ca s-o petrec cu un om pe care abia dacă-l cunoșteam? În plus, dacă ar fi fost și acum un avocat cu un succes fenomenal, cu un stil de viață luxos și cu o mașină sport strălucitoare, aș mai fi înțeles. Dar așa, de ce ar fi trebuit să-mi petrec eu timpul cu un bătrân fără serviciu, care nici nu avea un Ferrari? Găseam o grămadă de tipi ca el care-și pierdeau timpul prin barul local.

– Mamă, am zis eu, despre ce vorbești? De ce trebuie să mă vadă Julian?

Mama nu mi-a oferit detalii. Mi-a spus că Julian trebuia să vorbească cu mine. Avea nevoie să-l ajut cu ceva.

– E o prostie, i-am spus eu. Nu l-am mai văzut pe vărul Julian de ani de zile. Nu-l cunosc. Trebuie să mai existe și altcineva care să-l poată ajuta.

Mama n-a zis nimic, dar mi s-a părut că o aud plângând încetișor. Ultimii doi ani, de când murise tata, fuseseră foarte grei pentru ea.

– Mamă, am zis eu. Ești bine?

A suspinat ușor, dar apoi a început să-mi vorbească pe un ton inflexibil, pe care abia dacă i-l recunoșteam.

– Jonathan, dacă mă iubești, o să faci asta pentru mine. Ai să faci tot ce vrea Julian să faci.

– Dar ce..., am dat eu să întreb, dar n-am mai apucat.

– Diseară, când ajungi acasă, o să te aștepte acolo un bilet de avion.

A început altă propoziție, dar vocea i-a pierit.

– Jonathan, trebuie să te las acum, mi-a mai spus și apoi a închis.

Mi-a fost greu să mă concentrez tot restul după-amiezii. Telefonul nu se potrivea deloc cu felul de a fi al mamei – forța și disperarea din glasul ei m-au speriat. Și în plus mai era și tot misterul creat în jurul poveștii. Ce Dumnezeuului voia Julian să fac? Mă mira și această schimbare de direcție din viața lui. Sărise cumva de tot de pe fix? Oare aveam să mă întâlnesc cu vreun bătrân cu mințile plecate, care vorbește în dodii despre conspirații guvernamentale? Cu vreun tip cu părul vâlvoi, care-și târșâie picioarele pe stradă, îmbrăcat într-un halat de casă și încălțat cu papuci? (Știam că mama se referea la altceva atunci când vorbea despre „roba stacojie”, dar nu puteam să-mi scot imaginea asta din minte.) Eram atât de absorbit de gândurile acestea, încât, plecând acasă, am trecut chiar pe lângă biroul lui Juan. Mi-am dat seama ce-am făcut abia atunci când am ajuns în holul de la intrare. Mi s-a părut un semn de rău-augur.

Când am ajuns acasă, aproape că am uitat să verific căsuța poștală. M-am chinuit mai multe minute cu cheița strâmbată și, apoi, ușița metalică s-a deschis brusc, lăsând

fluturașii cu reclame la pizza și ofertele de asigurare să se împrăștie peste tot pe jos. Când am început să le strâng pe toate de-a valma, am pus mâna pe un plic gros. Era de la mama. Am oftat, l-am vârât în buzunar și am pornit pe scări în sus, spre apartamentul meu.

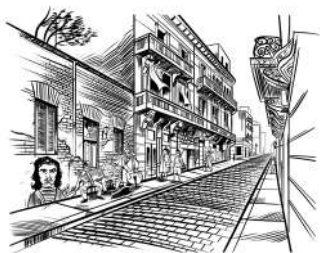
Am deschis plicul în timp ce mâncarea mea, o lasagna congelată, se rotea în cuptorul cu microunde. În interiorul plicului era un bilet scurt de la mama, care îmi transmitea că Julian locuia momentan în Argentina, și un bilet de avion dus-întors spre Buenos Aires. Dumnezeu mare, m-am gândit eu. Vor să zbor douăsprezece ore ca să mă întâlnesc, pentru un ceas sau două, cu un văr îndepărtat? În weekend? Minunat. Va trebui să-mi petrec tot weekendul într-o conservă zburătoare și să-mi dezamăgesc fiul. Ori asta, ori să-mi supăr mama, care ar fi și mai dezamăgită.

Am mâncat lasagna sleită în fața televizorului, sperând că un pahar mare de scotch mă va face să uit de cina proastă și de dispoziția mea mizerabilă.

Am amânat telefonul pe care trebuia să i-l dau Annishei până când am fost sigur că Adam se culcase deja. Annisha este o fanatică a rutinei, așa că aici nu mergeam deloc pe ghicite. Când mi-a răspuns la telefon, părea obosită, dar nu deranjată. Mă așteptam să i se schimbe dispoziția atunci când aveam să-i spun despre posibilele mele planuri pentru weekend. Dar Annisha era deja la curent.

– Am vorbit cu mama ta, Jonathan, mi-a spus ea. Trebuie s-o faci. Adam o să înțeleagă.

Și asta a fost.

CAPITOLUL DOI

TAXIUL IEȘISE de pe autostradă și intrase pe un bulevard extraordinar de larg. Părea o arteră urbană obișnuită, cu copaci înșiruiți pe ambele părți și cu o insulă de verdeață ce separa traficul de pe ambele sensuri, dar avea o lărgime de cel puțin zece benzi. Nu mai fusesem niciodată în America de Sud și am fost surprins să văd cât de mult seamănă Buenos Aires-ul cu un oraș european. Un obelisc enorm, care semăna cu Monumentul Washington, împărțea în două scena din fața mea, dar clădirile și străzile îmi aminteau vag de Paris.

Julian îmi făcuse rezervare la un zbor de noapte, pentru vineri seara. Am fost surprins că am adormit în timpul zborului, și m-am trezit tocmai pe când ateriza avionul. Și

iată, aici era dimineață, deși într-o altă emisferă decât cea în care adormisem.

Vedeam pe geam derulându-se clădiri din piatră, în stil Belle Époque, balcoane și jardiniere din fier forjat, dar în cele din urmă am ajuns într-o zonă care părea mai veche, mai dărăpănată pe alocuri. Pe ziduri erau desenate graffitiuri, tencuiala căzuse la colțurile clădirilor și marchizele erau decolorate și pline de praf. Chiar dacă era o zi răcoroasă, mai multe ferestre erau deschise și se vedeau perdelele fluturând în bătaia vântului. La un colț se adunaseră mai mulți muzicieni care cântau pentru un grup mic de spectatori.

Taxiul încetinea acum, oprindu-se în fața vitrinei unui magazin. Semnul desenat pe geam anunța lecții de tango. Muzica răzbătea prin ușa de la intrare, pe jumătate deschisă. Am verificat de două ori adresa pe care mi-o dăduse Julian. Studioul acesta de dans părea să fie locul cu pricina. I-am arătat hârtia taximetristului, ca să fiu sigur că suntem în zona în care trebuia să ajung, că nu am făcut vreo confuzie. A dat din cap aprobator, apoi a ridicat din umeri. Am plătit și am coborât din taxi.

Uau, mi-am zis eu, privind prin ușa întredeschisă. Mama chiar nu glumea când mi-a spus că Julian și-a schimbat viața.

Încăperea era lungă, dar nu prea lată. Pereții erau vopșiți într-un roșu intens, și de tavan atârnavă candelabre de sticlă. Bărbați și femei, ținându-se aproape, dar păstrând totodată un aer oarecum formal, pășeau prin încăperea în ritmul muzicii trepidante.

În timp ce urmăream scena, un bărbat înalt, îmbrăcat cu gust, s-a despărțit de partenera sa și și-a croit drum printre dansatori. Când s-a apropiat de mine, am văzut că zâmbeste.

– Jonathan, a zis el. Ce mă bucur că ai reușit să vii.

Mi-a întins mâna și i-am strâns-o.

Am avut nevoie de câteva clipe pentru a face asocierea dintre bărbatul pe care-l vedeam stând în fața mea și imaginea pe care mi-o plăsmuisem în minte pe drum. Julian părea mult mai tânăr decât atunci când ne întâlniserăm, cu douăzeci de ani în urmă. Corpul său suplu, musculos nu semăna deloc cu silueta bolnăvicioasă, durdulie, care stătea în spatele volanului aceluși Ferrari. Chipul său era lipsit de riduri și relaxat. Ochii săi de un albastru-deschis păreau să mă disece.

– Scuză-mă, te rog, a zis Julian, făcându-le cu mâna celor din sală. N-am știut sigur la ce oră ajunge zborul tău, așa că m-am gândit să-mi fac lecția de sâmbătă. Dar acum, că ai ajuns, hai să mergem sus, la etaj.

Julian m-a condus spre o ușă pe care nu o zărisem din prag. Pe când o deschidea, mi-a făcut semn să urc pe scări. Când am ajuns în capătul lor, a trecut pe lângă mine și a deschis altă ușă.

– Intră, intră, m-a poftit el în timp ce pășea în cameră.

Apartamentul era luminos și spațios și nu semăna deloc cu genul de casă în care-mi imaginasem eu că ar locui Julian. Mobilierul era un amestec ciudat de nou și vechi. Pereții erau decorați cu postere înfățișând muzicieni și

dansatori de tango, iar pe jos erau înșirate teancuri de cărți. Aducea un pic cu locuința unui student.

– Îmi pare rău că te-am făcut să bați atâta drum și încă așa din scurt, dar în ultimele luni am locuit în acest oraș superb. Un amic încerca să-și subînchirieze apartamentul și, cum am vrut dintotdeauna să învăț să dansez tango, m-am gândit că asta ar fi ocazia perfectă. Dă-mi voie să mă schimb și apoi o să pun cafeaua la fiert.

Julian a dispărut pe un hol lung și îngust. Eu m-am confundat într-un scaun acoperit cu o pătură de bumbac, în centrul căreia fuseseră brodate cuvintele: „Fii extraordinar.” Se auzeau acordurile muzicii de tango ce răzbătea din josul scării și simțeam vibrațiile prin podea.

În timp ce-l așteptam pe Julian, în minte au început să mi se învălmășească gândurile. *Ce căutam eu aici? Ce știam eu despre omul ăsta?* Am simțit cum mă încercă un sentiment puternic de neliniște. Știam cumva că, după ce Julian va intra în cameră, viața mea nu va mai fi niciodată la fel. Simțeam că lucrurile care mă așteptau aveau să fie dificile și epuizante. *Nu sunt obligat să fac asta*, mi-am spus eu. Am privit peste umăr, spre ușă, întrebându-mă cât de repede aș putea să găsesc alt taxi. Exact atunci, Julian a intrat înapoi în cameră.

Acum purta o robă stacojie, lungă. Gluga îi acoperea capul.

– Ceai sau cafea? m-a întrebat el în timp ce se îndrepta spre bucătăria micuță dinspre capătul îndepărtat al sufrageriei.

– Cafea, te rog, i-am răspuns eu.

M-am simțit ciudat stând singur în sufragerie; m-am ridicat și l-am urmat pe Julian în bucătărie. În timp ce el pregătea cafetiera, m-am uitat pe fereastră, în jos, spre strada pavată. Probabil că ora de dans se încheiase pentru că pe trotuar începeau să-și facă apariția cuplurile. Muzica sacadată fusese înlocuită de vorbărie și râsete.

În cele din urmă m-am întors spre Julian.

– Ce..., am șovăit, încercând să nu fiu prea lipsit de delicatețe.

Am început din nou:

– Cu ce te pot ajuta? De ce ai vrut să mă vezi?

– Jonathan, mi-a zis Julian, sprijinindu-se de blat. Tu îmi cunoști povestea?

Nu-mi era clar unde bătea. I-am spus că știam că a fost avocat specializat în litigii, că făcuse avere și avusese un stil de viață extravagant. I-am spus că am auzit că ar fi trecut printr-o schimbare personală și că și-a abandonat practica. Nu aveam prea multe detalii.

– E adevărat, mi-a spus Julian. La un moment dat aveam mai mult succes decât îmi închipuisem că voi avea – în ceea ce privește faima și banii. Dar îmi distruseam viața. Când nu eram complet absorbit de muncă, fumam trabucuri, beam coniac scump și petreceam nebunește cu modele tinere și cu prieteni noi. Asta mi-a distrus căsnicia, iar stilul de viață începuse să-mi afecteze negativ cariera. Intrasem într-o spirală descendentă și nu mai știam cum să mă opresc. Într-o zi, în timp ce țineam pledoaria într-un caz important, m-am prăbușit pe podeaua sălii de judecată. Infarct.

Parcă îmi aminteam ceva. Probabil că mama îmi povestise, dar evident că nu acordasem prea multă atenție poveștii.

Julian și-a dat gluga jos de pe cap și apoi s-a întins spre un raft aflat deasupra chiuvetei după două căni.

– Am avut nevoie de luni întregi pentru a-mi recăpăta sănătatea. În perioada aceea am luat o hotărâre.

Am oftat. Țsta era momentul în care minunatul său Ferrari se dusesse pe apa sâmbetei.

– Mi-am vândut vila, mașina, toate bunurile. Apoi am plecat în India, sperând să deprind cât mai mult din înțelepciunea lumii. Vezi tu, pentru mine, descoperirea valorii de sine devenise mai interesantă decât crearea unei averi materiale. Și vânătoarea de femei frumoase fusese înlocuită de căutarea fericirii durabile.

Mi-am înăbușit un oftat. Mi se părea că acesta era începutul unei povești lungi. Eram nerăbdător să aud ce legătură avea cu mine.

– În timpul călătoriilor mele în inima munților Himalaya, am avut marele noroc de a întâlni un om excepțional. Era călugăr, unul dintre Înțelepții din Sivana. M-a dus sus, în munți, în satul unde trăiau, studiau și lucrau înțelepții. Ei m-au învățat o mulțime de lecții remarcabile, pe care aș fi încântat să ți le împărtășesc.

Julian a tăcut și a privit în jos, spre picioarele mele. Mi-am dat seama, stânjenit, că bătușem din picior ca un client nerăbdător, la coadă într-un magazin.

Julian a zâmbit.

– Dar am sentimentul că nu e încă momentul potrivit.

– Scuză-mă, i-am spus. Cred că sunt puțin nerăbdător să mă-ntorc acasă.

– Nicio problemă, mi-a răspuns Julian cu blândețe. O poveste ar trebui spusă doar atunci când ascultătorul este pregătit să o audă. Vrei să afli de ce te-am chemat astăzi aici? m-a întrebat Julian.

Am dat din cap că da.

Cafeaua era gata. Julian a turnat în două căni.

– Lapte? Zahăr?

Am clătinat din cap. Julian mi-a întins o cană și apoi s-a îndreptat spre sufragerie. După ce am luat amândoi loc pe scaune, și-a continuat povestea.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de la călugări a fost puterea talismanelor.

– A talismanelor? am întrebat eu.

– Niște statuete sau amulete mici. Sunt nouă în total. Fiecare dintre ele conține un fragment de înțelepciune esențială pentru fericire și pentru o viață trăită frumos. Luată individual, ele sunt simple suvenire simbolice, dar, luate laolaltă, au remarcabile puteri transformatoare. Ele pot să salveze, la propriu, viața cuiva.

– Vrei să salvezi viața cuiva? am întrebat eu.

Mi se părea o chestie ușor melodramatică. Sau ușor dementă.

– Da. O persoană cunoscută se găsește într-o situație disperată. Au încercat și alții să o ajute, dar nu au reușit. Asta este ultima noastră speranță.

– Are vreo legătură cu mama? l-am întrebat eu.

Ea fusese foarte supărată la telefon.

– Are, mi-a răspuns Julian. Dar nu am voie să-ți spun în ce fel.

– Stai puțin, dacă mama e bolnavă sau are altceva, am dreptul să știu.

Mi se pusese o gheară în piept și am simțit că mi se taie răsuflarea.

– Mama ta nu este în pericol, mi-a zis Julian. Nu pot să-ți spun nimic altceva.

Aș fi vrut să-l presez, să-i pun mai multe întrebări, dar Julian tăcuse și pusese cana de cafea pe masa din fața mea. Părea că este gata să pună punct conversației. Am oftat și am privit podeaua preț de câteva clipe.

– Bun, am zis, dar ce rol am eu aici? De ce ai nevoie de mine?

Julian se ridicase de pe scaun și se apropiase de fereastră. Privea afară, spre stradă, dar ochii săi păreau ațintiți în zare, asupra unui punct mai îndepărtat.

– Când am plecat din sat, mi-a spus Julian, călugării mi-au dat talismanele într-un săculeț din piele și mi-au cerut să fiu noul lor păstrător.

– Dar după ce mi-am încheiat călătoria în munții Himalaya, am călătorit un timp. Într-o noapte a izbucnit un incendiu la micul hotelul unde eram cazat. Mă aflam în oraș la momentul acela, dar camera mea fost distrusă. Aveam talismanele la mine, așa că singurul lucru pe care l-am pierdut a fost o pereche de sandale. În alt hotel am auzit un alt călător povestind cum fusese tâlhărit pe o străduță lăturalnică din Roma. Atunci mi-am dat seama că

atâta timp cât fuseseră păstrate de călugării din sat, talismanele fuseseră în siguranță. Eu am fost singurul vizitator care a ajuns în locul acela îndepărtat după multă vreme. Dar acum, după ce ajunseseră la mine, comorile acestea erau în pericol. Puteau să fie furate, puteam să le pierd sau să fie distruse în orice moment.

Julian mi-a explicat apoi că hotărâse că ar fi mai sigur dacă ar trimite fiecare talisman la o persoană de încredere, care să-l păstreze și să i-l returneze atunci când urma să aibă nevoie de el. Fiecare obiect era însoțit de o scrisoare care conținea o descriere despre ce presupunea el că semnifică talismanul respectiv. Acum era limpede că avea nevoie să ia talismanele înapoi. Mi-a spus că vrea să mă duc și să le iau eu.

– Poftim? m-am răstit eu. Stai puțin, nu pentru asta există FedEx?

Julian a zâmbit.

– Nu cred că înțelegi importanța acestor talismane. Nu pot să le încredințez unui curier sau poștei. Sunt împărțite prin toată lumea și am nevoie de o persoană pe care o cunosc care să se ducă să le ia în persoană.

– Și tu nu poți să te duci? l-am întrebat.

Știam că sunt puțin cam nepoliticos, dar aveam încă în minte imaginea lui Julian care dansa tango pe podeaua încăperii de sub noi.

Julian a chicotit.

– Știu că poate nu par extrem de ocupat, mi-a spus el, pe un ton care devenea tot mai serios. Dar îmi este efectiv imposibil să fac asta.

Am tăcut câteva clipe. Cum să-i spun?

– Vere Julian, am început eu. Nu te supăra, dar ai zis că ai nevoie de o persoană cunoscută care să se ducă să ia lucrurile acestea. Tu nu mă cunoști *de fapt*. Te-am întâlnit o singură dată – când aveam zece ani.

– Te cunosc mai bine decât îți închipui, mi-a răspuns Julian.

Zâmbetul său plăcut dispăruse. Privirea i se întunecase și avea un aer grav, care mă descumpănea.

– Jonathan, ascultă-mă, mi-a zis el calm. Nu-ți pot spune de unde știu, dar știu sigur. *Tu ești singura* persoană care poate aduna talismanele acelea.

A făcut o pauză și a adăugat:

– Știu că răspunsurile mele nu sunt deloc satisfăcătoare. Dar, Jonathan, crede-mă când îți spun că este o chestiune de viață și de moarte.

Am rămas amândoi multă vreme în tăcere. Mă gândeam la plânsul mamei mele la telefon. La senzația pe care mi-o stârnea locul gol de pe partea de pat unde dormea Annisha. Privirea din ochii lui Adam când îl dezamăgeam. Se întâmplă rar să fii chiar „singurul” – singurul fiu, singurul soț, singurul tată.

În cele din urmă, am rupt tăcerea.

– Cât de mult va dura treaba asta? am întrebat eu.

– Le-am scris tuturor păstrătorilor, a zis Julian. Nu mi-au răspuns toți. Dar am un loc din care poți să începi – unul dintre prietenii mei din Istanbul. În ceea ce privește durata, ei bine, colectarea tuturor talismanelor va dura câteva săptămâni. Poate chiar o lună.